

Sygn. akt II Ca 971/17

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2018 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) S.A. w K.**

przeciwko **C. K.**

o zapłatę 468,60 zł

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 22 września 2017 r., sygn. akt I C 2229/17

oddala apelację.

II Ca 971/17

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację strony powodowej Kancelarii (...) SA w K. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 22 września 2017 r. zważył co następuje. Apelacja nie ma żadnych uzasadnionych podstaw. Sąd Okręgowy podziela w całości również argumentację rozważań Sądu pierwszej instancji, nie dostrzegając potrzeby jej powtórzenia, zaś apelacja w żaden sposób ani stanowiska Sądu Rejonowego, ani jego argumentacji, nie podważa. Przede wszystkim uchodzi uwagi skarżącej, że Sąd nie uwzględnił jej żądania co do kwoty 215 zł, tytułem kosztów monitów i wezwań do zapłaty, przede wszystkim z uwagi na sprzeczność tego żądania z przepisem art. 5 kc, jako rażąco wygórowanym. Sąd Okręgowy dzieląc w całości argumentację prawną uzasadnienia skarżonego wyroku także w tym zakresie, jednocześnie zauważa, że skarżąca w apelacji w żaden sposób nie odnosi się do tejże argumentacji ani nie formułując stosownych zarzutów, ani też nie odnosząc się do niej w sposób rzeczowy i konkretny nawet w wywodach uzasadnienia apelacji. Z tej zatem już przyczyny zupełnie pozbawiane podstaw są zarzuty apelacji, dotyczące naruszenia prawa procesowego i materialnego, w których skarżący podnosi bezzasadne przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji nieudowodnienia roszczenia. Mając zatem na uwadze powyższą przyczynę, która już stanowiła samoistną przesłankę braku podstaw do uwzględnienia apelacji, za całkowicie bezprzedmiotowe uznać należało powyższe zarzuty naruszeń prawa procesowego, a dotyczące właśnie przyjęcia przez Sąd nieudowodnienia roszczenia o zapłatę dochodzonych kosztów monitów i wezwań. Nie ma więc również podstaw zarzut naruszenia art. 339 § 2 kpc, skoro, jak już wyżej wskazano, trafne było przyjęcie przez Sąd pierwszej instancji sprzeczności żądania, w zaskarżonym zakresie, z zasadami współżycia społecznego. Z tej samej zatem przyczyny zupełnie nieuzasadnione były również pozostałe zarzuty naruszenia prawa procesowego: art. 236 kpc, art. 233 § 1 kpc, art. 232 zd. 2 w zw. z art. 299 kpc, art. 308 § 1 i art. 208 § 1 kpc. Pozbawiony jakiegokolwiek uzasadnienia jest także zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, skoro z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednoznacznie, że

nie budził żadnych wątpliwości Sądu pierwszej instancji sam fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki i braku spłaty zadłużenia. Z powyższych zatem przyczyn trafnie Sąd Rejonowy oddalił w części żądanie pozwu, co skutkowało brakiem podstaw do uwzględnienia apelacji powódki. Z tych też przyczyn, mając na uwadze powyżej wskazane względy, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.